

Не втрачати надію на половині шляху

Анжеліка Ювженко, студентка першого курсу кафедри журналістики в Українському гуманітарному інституті. Дівчина проміняла навчання в найкращому вищому навчальному закладі Польщі – Ягелонському університеті на навчання в українському виші.

В дитинстві Анжеліка була позитивною, доброю дівчинкою, мама та знайомі її називали миротворцем. «Я любила допомагати людям, мені подобалось робити когось щасливим, бачити посмішку обличчя».

Змалечку вона мріяла стати вчителем, потім винахідником, вчителем історії та права, ювеліром, режисером та письменницею. «Я дуже довго шукала себе, мені подобалось багато що, я хотіла займатися усім на світі». Врешті-решт Ліка вирішила стати журналісткою. «Мені подобається мій вибір, тому що я люблю писати й доносити інформацію до людей. Мені подобається спілкуватися. Я вірю в те, що це буде та професія, яку я буду любити і вона буде для мене не тягарем, а навпаки приноситиме задоволення. Я сподіваюся, що таким чином зможу послужити Богу».

Я вірю в те, що Бог подарував мені шанс на життя

«Мої батьки дуже мене люблять. Я в родині найстарша донька з трьох. В дитинстві моя мама розповідала про те, як я народжувалась. Це був дійсно цінний досвід з Богом». Коли мама Анжеліки завагітніла нею, в жінки почались великі проблеми. Токсикоз не давав їй життя. Лікарі запевнювали її, що треба робити аборт. «Мама не могла ні їсти, ні стояти, ні лежати. Їй казали, що вижити може або мати, або дитина... Моя мама практично погодилась, але подруга відмовила їй».

Про цю проблему дізналися в церкві та почали молитися. Декілька громад з Києва та Чернігова молилися за цю родину.

Одного разу до тата Анжеліки підійшла одна жінка з церкви й сказала, що бачила сон. «Ця жінка розповідала, що бачила руки Бога, а на них стояв мій тато і якийсь голос сказав, що все буде добре. І після цього народилося таке чудо як я. Я вірю в те, що Бог подарував мені шанс на життя, бо Він має геніальні плани щодо мене». Тому дівчина хоче посвятити своє життя Богові.

Шкільне життя

Анжеліка з дитинства мріяла про пригоди. З самого малечку дівчинка відвідувала клуб шукачів пригод, а пізніше клуб

слідопитів. Там вона ходила в походи, вчилась орієнтуватися на місцевості та шукала пригоди. Але цього їй було замало, вона шукала чогось більшого. Кожні два-три роки вона змінювала школу. З першого по четвертий клас вона була активною ученицею в класі, завжди займала перші місця в декламуванні віршів. В п'ятому класі вона перейшла до нової школи. Під час навчання перемогла в конкурсі краси і стала «Міні-міс 2010 Броварського НВК №8». Після цього вона перейшла до ще однієї школи з поглибленим вивченням іноземних мов, де почала вивчати англійську та додатково польську мови. Після дев'ятого класу їй запропонували поїхати по обміну на навчання до Польщі.

Початок довгоочікуваних пригод

«Спершу запропонували моїм подружкам-відмінницям, мене це ніяк не стосувалося, але мені стало цікаво і я вирішила більше дізнатися про цю можливість навчатися за кордоном. Як з'ясувалося далі, це була пропозиція навчатися у польській школі останніх три випускних класи. Я була дуже здивована, що мої батьки дали свій дозвіл на виїзд, тому що я була домашньою дівчинкою».

Ось так почалися її пригоди. В 15 років вона поїхала до міста Перемишль. Дівчина там нікого не знала, сама жила в кімнаті. Друзів їй було важко знайти, тому що мови вона практично не знала. Згодом дівчина адаптувалася та повністю поринула в шкільне життя. Три роки проминули дуже швидко.

Прийшов час випускного та останніх іспитів. Перед ними вона дуже хвилювалась, бо боялась, що не здасть математику. Та її переживання були марними. Анжеліка здала іспити з досить високими результатами. Навіть математику здала, і непогано.

Після цього дівчина подала документи в Ягелонський університет. Її результати були на сорок балів вищі за необхідний мінімум. Але паралельно вона подала документи в Український гуманітарний інститут. Ліка вступає і в один, і в інший навчальні заклади. Але обирала саме УГІ.

Я вважаю, що зробила правильний вибір

«Для мене УГІ – це не просто місце навчання. Тут я можу рости як особистість, розвиватися та не деградувати. Саме тут я можу активно брати участь у служінні. Тут я можу рости духовно, а для мене це дуже важливо, тому що я вважаю, що Бог завжди має бути на першому місці. Я вірю, що з Божою допомогою я зможу стати хорошим спеціалістом в своїй справі та розповідати людям про Бога, використовуючи свої таланти».

Ось так вона обґрунтовує свій вибір. Її друзі й досі не можуть зрозуміти її рішення, досі вважають дівчину трохи дивною. «Я вважаю, що я зробила правильний вибір. До Польщі я завжди зможу виїхати, тим паче, я дуже добре знаю польську. А зараз я не можу уявити кращого студентського життя, ніж тут».

Ілля Слегкін

Джерело: ugi.edu.ua